

Γιάννης Βερβενιώτης

O l i v i a B o n i t a

AΘΗΝΑ 2018

Ο Γιάννης Βερβενιώτης γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Είναι ηθοποιός, απόφοιτος της δραματικής σχολής του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν και του τμήματος Ναυπηγών μηχανικών Τ.Ε. του ΤΕΙ Αθήνας. Παρακολουθεί σεμινάρια θεατρικής γραφής.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983140986

E-mail: johnverveniotis@yahoo.com

Facebook: John Verveniotis

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

η ΟΛΙΒΙΑ (γύρω στα 45), η ΓΥΝΑΙΚΑ (γύρω στα 60)

Κάποτε στο κοντινό μέλλον. Ένα νεκροταφείο. Κάπου στον κόσμο. Μια γυναίκα γύρω στα 45 κάθεται πάνω σε έναν τάφο. Το όνομά της είναι Ολίβια. Είναι όμορφη και εντυπωσιακή. Δείχνει ευκατάστατη. Παρατηρεί τον τάφο. Προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Καπνίζει. Μιλά στην γυναίκα που βρίσκεται μέσα στον τάφο, η οποία πέθανε ακριβώς πριν ένα χρόνο. Το όνομά της είναι Ολίβια...

(Κάποτε στο κοντινό μέλλον. Ένα νεκροταφείο. Κάπου στον κόσμο. Μια γυναίκα γύρω στα 45 περπατάει και τραγουδάει το “La Isla Bonita” της Madonna. Το όνομά της είναι Ολίβια. Είναι όμορφη και εντυπωσιακή. Δείχνει ευκατάστατη. Κοιτάζει τους τάφους. Αφήνει λουλούδια σε κάποιους. Περιεργάζεται τον τάφο ενός νεαρού αγοριού γύρω στα 18.)

ΟΛΙΒΙΑ : *Last night I dreamt of San Pedro... Just like I'd never gone, I knew the song...* Καλησπέρα σας... Τι όμορφος καιρός σήμερα; Βρίσκετε;... Ναι, ναι. Η καλύτερη θερμοκρασία... Αχ, είναι υπέροχα... *A young girl with eyes like the desert... It all seems like yesterday, not far away...* Εδώ άφησα... Και εδώ... Αυτό το λευκό τριαντάφυλλο... Εδώ... Αχ... Δεν το πιστεύω... Ο καημένος... Πόσο χρονών; Αχ παιδί μου... Τόσο μικρός και τόσο όμορφος νέος; Γιατί; Γιατί να συμβαίνουν αυτά; Δεν μπορώ να καταλάβω και ούτε πρόκειται... Τόσα όνειρα που θα είχες και τώρα βρίσκεσαι εδώ... Πόσο άδικο... Εσένα θα σου αφήσω δύο τριαντάφυλλα...

(Ανάβει τσιγάρο.)

Και πρόσφατο βλέπω... Ούτε τρεις μήνες δεν έχεις κλείσει... Μα τι να σου συνέβη; Αρρώστια; Ατύχημα; Μακάρι να... Δεν έχει σημασία... Τώρα είσαι ένας νεαρός 18 χρονών που βρίσκεται μέσα σε έναν τάφο... Είσαι λίγο μεγαλύτερος από εκείνον... Εκείνον... Αχ... Σήμερα είναι μεγάλη μέρα... Άραγε εσένα η μάνα σου και ο πατέρας σου είναι νεκροί; Μάλλον όχι... Κάποιος σε φροντίζει... Βλέπω όλα είναι πεντακάθαρα... Α και τα λουλούδια φρέσκα... Λίγων ημερών πρέπει να είναι... Είμαι σίγουρη πως η μητέρα σου τα φροντίζει... Φαίνεται το γυναικείο χέρι... Ναι... Για να μυρίσω... Αχ... Ναι είμαι ειδική στα λουλούδια. Ήταν... Είναι ένα από τα χόμπι μου. Το σπίτι είναι γεμάτο. Και μέσα και έξω. Ειδικά στην αυλή έχω όλων των ειδών τα φυτά. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσα έχω... Το αγαπημένο μου είναι μια μικρή ελιά που έχω δίπλα στο μεγάλο τραπέζι. Υπέροχη. Την έχω χρόνια. Βέβαια έχω να πάω πολύ καιρό στο σπίτι... Άραγε θα φροντίζει κανείς τα λουλούδια μου... Μπα, νομίζω ότι θα έχουν μαραθεί... Κρίμα και ήταν τόσο ωραία... Τα πότιζα κάθε μέρα... Και όταν ζεσταινόμουν λουζόμουν με το λάστιχο και έπαιζα σαν παιδί... Αλλά μην σε ζαλίζω άλλο... Φαντάζομαι θα σε επισκέπτονται συχνά. Αντίο παιδί μου. Εδώ δίπλα θα είμαι εγώ. Να προσέχεις...

(Δίπλα στον νεαρό, βρίσκεται ένας άλλος τάφος. Η γυναίκα κάθεται πάνω του. Παρατηρεί τον τάφο.)

Γειά σου...

(Παύση)

Τι κάνεις; Εγώ είμαι... Ναι... Εγώ. Ξέρεις καλά... Έχουμε να τα πούμε από τότε... Αλλά όπως βλέπεις είχα λόγο που δεν ήρθα.

(Παύση)

Θα στα εξηγήσω όλα. Μην ανησυχείς. Ναι. Αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

(Σβήνει το τσιγάρο και ανάβει ένα άλλο.)

Εσύ; Καλά; Πώς περνάς; Ωραία είσαι εδώ... Μέσα στο πράσινο. Εντάξει δεν είναι σαν τα λουλούδια σου, αλλά σε σχέση με τους άλλους, έχεις προνομιακή θέση. Έχεις τον αέρα σου. Δεν σε πνίγουν οι τάφοι. Δεν θα άντεχες εσύ... Χαχαχα...

(Προσπαθεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Καπνίζει. Παίρνει ένα μπουκάλι ούισκι από την τσάντα της και το ανοίγει. Δεν πίνει. Το αφήνει πάνω στον τάφο.)

Το παιδί δίπλα το ξέρεις; Νεότερο... Κρίμα είναι... Τόσο νέοι να φεύγουν; Κρίμα είναι για όλους... Και για εκείνον και για αυτούς που άφησε πίσω του... Ειδικά γι' αυτούς που άφησε πίσω του... Τόσο νέος... Αλλά η ζωή είναι άδικη... Ξέρεις καλά εσύ... Και εγώ...

(Μικρή Παύση)

Σήμερα έχει πολύ ωραίο καιρό. Δεν νομίζεις; Ούτε ζέστη... Ούτε κρύο... Η θερμοκρασία ικανοποιητική... Χαχαχα... Δελτίο καιρού έγινα. Και τι σε νοιάζει εσένα ο καιρός...

(Παύση)

Να σου πω κάτι... Από την ώρα που έχω έρθει νιώθω να με παρακολουθούν... Είναι μια κυρία απέναντι που με κοιτάει συνέχεια από πάνω μέχρι κάτω... Μα τι έχω; Μια χαρά είμαι... Ίσως βάρφηκα λίγο παραπάνω... Ε, ακόμα μαθαίνω... Χαχαχα... Άμα την δεις πώς είναι... Πολύ γριά και μέσα στην κακία το πρόσωπό της. Άσε να μην αναφερθώ σε αυτά που φοράει... Μόνο να την έβλεπες... Είμαι βέβαιη πως με βρίζει τώρα από μέσα της... Σαν την θεία σου. Ίδια... Αχ, αυτή η θεία σου... Πόσο δύσκολος άνθρωπος, αλλά σου είχε τρομερή αδυναμία... Είχε όμως και ένα timing... Μα που πας κυρία μου και πεθαίνεις την μέρα του γάμου

της ανιψιάς σου; Εντάξει αυτό ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω... Εμπειρία... Θυμάσαι τις μέρες εκείνες; Άλλο επίπεδο επικοινωνίας...

(Μικρή Παύση)

Ήρθε κανείς σήμερα; Υποθέτω πως ναι... Πολύς κόσμος σε αγαπούσε. Και σε αγαπάει ακόμα. Αν και μπορεί να μην ξανάρθουν από εδώ και πέρα... Μπορεί δεν ξέρω... Είναι ακόμα σε κατάσταση σοκ... Για όλα... Εκείνος όμως θα ήρθε... Είμαι σίγουρη...

(Σβήνει το τσιγάρο.)

Σωστά; Δεν μπορείς να μου απαντήσεις... Θα θες να μάθεις τόσα πράγματα... Εδώ είμαι για να στα εξηγήσω όλα...

(Μικρή Παύση)

Ωραία ώρα. Ησυχία... Πολύ ησυχία. Ιδανική ώρα για σένα. Εκεί γύρω στις 19.30. Ειδικά τα καλοκαίρια ήταν η αγαπημένη σου ώρα. Ξέρεις... Δεν μπορούσα να έρθω από το πρωί... Ήταν δύσκολο... Για πολλούς λόγους όπως καταλαβαίνεις. Πήγα το πρωί στην εκκλησία, προσευχήθηκα για σένα... Σου άναψα και κεράκι. Μετά πήγα για ψώνια. Πήρα αυτά τα παπούτσια. Τα θυμάσαι; Έφαξα πολύ ώρα να τα βρω. Και δεν είναι ίδια με αυτά που σου άρεσαν. Είναι όμως παρόμοια. Δεν μπορείς να πεις. Ε;

(Παύση)

Ναι και μετά έκανα μια μεγάλη βόλτα... Και ήρθα. Με τα πόδια. Κάνει καλό η γυμναστική... Ναι... Θα απορείς βέβαια γιατί δεν πήγα δουλειά... Ναι... Βασικά με απέλυσαν. Ναι... Ο φίλος μου και διευθυντής μου με απέλυσε. Ο φίλος μου ο Θάνος... Έλεπα αρκετό διάστημα, λέει. Εκείνος δεν έχει πρόβλημα, λέει, αλλά το διοικητικό συμβούλιο δεν μπορεί να δεχθεί ότι έχει έναν υπάλληλο σαν εμένα. Σαν εμένα; Ακούς; Του είχα εξηγήσει. Με είχε καταλάβει και με διαβεβαίωσε ότι η θέση μου θα με περιμένει. Ο φίλος μου με διαβεβαίωσε... Αλλά... Αηδίες. Έμεινα χωρίς δουλειά... Και φυσικά δεν σου είπα το καλύτερο. Την τελευταία εβδομάδα μου είχαν αναθέσει ένα δύσκολο project και μάντεψε... Το έβγαλα εις πέρας... Έπεισα τους Γερμανούς να επενδύσουν στην εταιρεία... Και το ευχαριστώ ήταν να με απολύσουν. Γιατί; Επειδή είμαι έτσι... Όλο το τελευταίο διάστημα ήταν πολύ δύσκολο... Βασικά όλη η περίοδος από τότε που έφυγες... Πέρασα πολύ άσχημες καταστάσεις, αλλά την είχα πάρει την απόφασή μου. Ναι... Αυτό που με πλήγωσε... Όχι... Βασικά

αυτό που με ενόχλησε ήταν η συμπεριφορά του... Του δήθεν κολλητού μου... Εντάξει καταλαβαίνω ότι το διοικητικό συμβούλιο δεν συμφωνούσε να συνεχίσω να δουλεύω εκεί... Δεν το δέχομαι αλλά το κατανοώ... Δεν είναι ο κόσμος έτοιμος να δεχθεί την αλλαγή... Γενικότερα... Όμως εκείνος... Ο πιο παλιός μου φίλος... Από παιδιά μαζί... Στο σχολείο μαζί... Στο πανεπιστήμιο, μεταπτυχιακά, διδακτορικά και μετά στην δουλειά μαζί. Ήμουν το δεξί του χέρι... Και εκείνος ενώ υποσχέθηκε... Απλώς μου ανακοίνωσε πως δεν γίνεται να συνεχιστεί η συνεργασία μας... Και όχι μόνο αυτό, αλλά δεν πήρε ούτε ένα τηλέφωνο μετά... Να δει τι κάνω... Να βγούμε για μια μπύρα και να μου εξηγήσει... Ήξερε τι περνάω... Ήταν από τους λίγους ανθρώπους που το έζησε μαζί μου... Και μετά απλώς εξαφανίστηκε... Σαν να μην μας δένει τίποτα... Ντρέπεται για μένα... Ο μαλάκας... Ωπ συγγνώμη... Ξέρω ξέρω δεν σου αρέσουν οι βρισιές... Οκ... Δεν θα επαναληφθεί...

(Παύση)

Μην ανησυχείς... Λεφτά έχω ακόμα... Για να κάνω όλα αυτά που πρέπει... Εντάξει δεν έχουν μείνει πολλά... Θα δω τι θα κάνω... Βασικά περιμένω λεφτά... Πολλά... Από την κληρονομιά... Ναι... Μου άφησε κάμποσα η μαμά... Υπάρχουν κάποια νομικά ζητήματα, αλλά θα λυθούν σύντομα... Περιμένω τηλέφωνο από τον δικηγόρο... Με έχει βοηθήσει αρκετά... Η αλήθεια είναι βέβαια ότι πρέπει να βρω μια δουλειά. Εντάξει πόσο δύσκολο θα είναι;

(Μικρή Παύση)

Προσπάθησα... Ναι... Περιμένω κάποια τηλέφωνα... Ίσως και να με πάρουν... Έχω καλό βιογραφικό... Μόλις ολοκληρωθούν και κάποιες γραφειοκρατικές διαδικασίες όλα θα πάνε καλά... Είμαι σίγουρη. Μετά το νοσοκομείο είχα πάει στην μαμά. Ναι στο νησί. Πριν πεθάνει... Δύσκολα και εκεί... Καταλαβαίνεις... Όλα ήταν δύσκολα από την στιγμή που πέθανες...

(Πίνει από το μπουκάλι.)

Σ' αγαπώ... Πολύ... Φαντάζομαι το ήξερες... Και το βλέπεις τώρα... Ό,τι έκανα στην ζωή μου, το έκανα για σένα. Και ειδικά αυτό. Με κάνει ευτυχισμένη. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα κατάλαβα ότι είσαι ο άνθρωπος μου. Το άλλο μου μισό. Και ξέρω ότι και εγώ ήμουν το δικό σου. Θυμάσαι τότε που γνωριστήκαμε; Θυμάσαι. Εγώ δεν μπορώ να το

ξεχάσω. Ήταν σαν να πάγωσε ο χρόνος. Και πάγωσε. Κυριολεκτικά. Βρισκόμουν στην Βουδαπέστη για δουλειά. Και εσύ με τις φίλες σου για διακοπές Χριστουγέννων. Περιμέναμε όλοι να μπούμε σε μια βάρκα για να κάνουμε κρουαζιέρα στον Δούναβη. Είχε πολύ κρύο. Δεν αντεχόταν... Εγώ ήμουν με τον υπέροχο φίλο μου και μετέπειτα διευθυντή μου... Εσύ κρύωνες πολύ. Οι φίλες σου δεν είχαν κάτι παραπάνω να σου δώσουν. Και έτσι σου έδωσα το παλτό μου. Να ζεσταθείς. Σου φάνηκε παράξενο αλλά είχες γίνει παγάκι, οπότε το δέχτηκες. Νομίζω εκείνη ήταν η στιγμή που ερωτευτήκαμε ο ένας τον άλλο. Ταυτόχρονα. Ήταν μαγικό. Σε κοίταγα σε όλη την κρουαζιέρα. Τελικά πήρα την απόφαση και ήρθα να ρωτήσω το όνομά σου και μου το είπες. Ολίβια. Ναι. Ήταν υπέροχο. Σου ταίριαζε τόσο. Ολίβια. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα. Και από τότε είμαστε μαζί. Ολίβια... Υπέροχα φοιτητικά χρόνια περάσαμε τότε... Και τι δεν κάναμε. Και πού δεν πήγαμε... Πόσο περίεργο μου φαινόταν ότι είχα βρει έναν άνθρωπο να αγαπάει τα ταξίδια όπως εγώ...

(Πίνει λίγο ακόμα από το ουίσκι.)

Θυμάσαι τότε που είχαμε πάει στην μητέρα σου στο Εδιμβούργο; Χαχαχα. Πόσο ωραία είχαμε περάσει. Η μητέρα σου καταπληκτική. Τώρα δεν μου μιλάει. Λογικό. Νομίζω...

(Παύση. Βγάζει από την τσάντα της μερικές φωτογραφίες.)

Κοίτα εδώ πόσες φωτογραφίες έχω... Τις κουβαλάω πάντα μαζί μου. Απ' όλα τα ταξίδια που πήγαμε... Κοίτα εδώ στον πύργο του Άιφελ. Θυμάσαι πόση ώρα περιμέναμε να μπούμε; 3 ώρες. Είχε απίστευτη ουρά. Αλλά η θέα ήταν υπέροχη εκεί πάνω. Αν και είχες δίκιο. Γέρνει λίγο ο πύργος... Αχ, κοίτα αυτήν. Στις Βερσαλλίες. Φοράγαμε κάτι φόρμες και εσύ αισθανόσουν πολύ άσχημα, γιατί δεν ταιριάζαμε με το περιβάλλον. Χαχαχα, φυσικά οι φόρμες μας βοήθησαν πολύ, όταν εκεί πίσω από το σπίτι της Μαρίας Αντουανέτας τις βγάλαμε εύκολα και... Εντάξει σταματάω... Πώς καταφέραμε και δεν μας είδε κανείς; Ακόμα απορία το έχω... Αυτή εδώ είναι τέλεια. Κοίτα πόσο όμορφη είσαι. Λονδίνο. Δεν θυμάμαι χρονιά. Είχαμε πάει να δούμε το Φάντασμα της Όπερας, το αγαπημένο σου μιούζικαλ. Ήξερες όλα τα τραγούδια απ' έξω. Αλλά δεν είχε θέση καμία από τις μέρες που κάτσαμε. Ήσουν απογοητευμένη εκείνο το βράδυ που δεν βρήκαμε εισιτήριο. Κάθισες έξω από το θέατρο και δεν μιλούσες. Ξαφνικά άρχισε να βρέχει και τότε σε έβγαλα φωτογραφία. Την καλύτερή σου φωτογραφία μπορώ να πω... Και αυτή με το παιδί στην

Disneyland. 'Ηθελες οπωσδήποτε να πάμε. Πάλι περιμέναμε για να μπούμε σε κάθε παιχνίδι πολύ ώρα. Όπου ήθελε ο μικρός έπρεπε να του κάνεις το χατίρι. Γιατί έτσι είσαι... 'Ησουν εσύ... Αυτό ποιο παιχνίδι είναι; Νομίζω το Space Mountain... Καλά πώς μας έβγαλαν φωτογραφία με αυτήν την ταχύτητα; Χαχαχα... Τόσα πράγματα που κάναμε μαζί και άλλα τόσα που δεν πρόλαβες... Αλλά μην ανησυχείς. Θα φροντίσω εγώ να προλάβεις... Αγάπη μου... Θα βγάλω και άλλες φωτογραφίες... Το μόνο κακό είναι ότι θα είμαι μόνη μου... Αλλά θα πάω παντού... Σε όλα τα μέρη που δεν πήγες...

(Παύση)

Tropical the island breeze... All of nature wild and free... This is where I long to be... La isla bonita...

(Παύση)

Αν δεν ήταν αυτό το ατύχημα... Αυτό το καταραμένο ατύχημα... Το ατύχημα που μας άλλαξε την ζωή. Το ατύχημα που σε πήρε από κοντά μου, Ολίβια...

(Παύση. Πίνει από το μπουκάλι.)

Εκείνη η μέρα. Δεν μπορούσα για αρκετό καιρό να την θυμηθώ. Μια μέρα διαφορετική από όλες τις υπόλοιπες... Αισθανόμουν σαν να μην την ζούσα εγώ. Σαν να έπαιζα σε ταινία. Γινόντουσαν τα πράγματα τόσο γρήγορα... Τόσο μα τόσο γρήγορα. Θυμάσαι; Πηγαίναμε να πάρουμε τον μικρό από ένα πάρτι. Στο Island; Σωστά; Ε ναι... Πού αλλού θα έκανε τα γενέθλιά της η Κορίνα; Η αγαπημένη του φίλη... Η πλούσια φίλη του από τα Νότια Προάστια με την τεράστια βίλα. Η φίλη του που είχε ερωτευτεί και προσπαθούσε να την κερδίσει. Εκείνη όμως δεν τον ήθελε... Η ώρα είχε περάσει... Και εσύ επέμενες να πάμε πιο αργά, γιατί το παιδί θα προσπαθούσε να εξομολογηθεί τον έρωτά του στην Κορίνα... Και εγώ σε άκουσα. 'Ηθελες εσύ να οδηγήσεις γιατί εγώ είχα κουραστεί στην δουλειά. 'Ηθελες να με βοηθήσεις. Και εγώ σε άφησα... Σε άφησα...

(Παύση)

Ξεκινήσαμε με το αμάξι. Γέλαγες σε όλη την διαδρομή. 'Ησουν ευτυχισμένη για κάποιο λόγο... Μου κρατούσες το χέρι. Με φιλούσες συνέχεια. Λες και ήξερες... Εγώ ήμουν πολύ κουρασμένη... Πολύ... Και δεν σου έδινα τόση σημασία... 'Ηθελα απλώς να πάρουμε το παιδί και να

γυρίσουμε σπίτι να κοιμηθώ... Μου έλεγες πως ήθελες εκείνο το καλοκαίρι να κάνουμε road trip σε όλη την νότια Ευρώπη. Είχες κάποια λεφτά στην άκρη και μαζί με τα δικά μου, θα μπορούσαμε να πάμε οικογενειακώς. Να γυρίσουμε την Ιταλία, τις Νότιες ακτές της Γαλλίας, την Ισπανία και να καταλήγαμε στην Πορτογαλία... Αυτό το ταξίδι το ήθελες τόσο πολύ. Την ώρα που μου μιλούσες για την Ανδαλουσία και τα ζεστά, αλλά και όμορφα μέρη της Ιβηρικής Χερσονήσου, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν το παιδί. Έκλαιγε. Η εξομολόγηση δεν είχε πάει καλά. Ήθελε να πάμε αμέσως να τον πάρουμε. Φοβήθηκες ότι θα πάθει κρίση πανικού. Όπως συνήθως. Εγώ δεν έδωσα σημασία. Πάλι. Εκείνη την ημέρα είχα κουραστεί πολύ στην δουλειά. Δεν είχε πάει καλά μια συμφωνία που είχα κλείσει και είχα μαλώσει με όλο τον κόσμο. Θυμάσαι; Και ήμουν μέσα στα νεύρα και την ξινίλα. Κάτι πολύ σύνηθες για μένα... Μονίμως γκρίνια... Δεν μου άρεσε το ένα... Δεν μου άρεσε το άλλο... Και τις περισσότερες φορές χωρίς κανέναν ιδιαίτερο λόγο... Και εσύ είχες πολύ δύσκολη μέρα. Είχες παραιτηθεί... Δεν άντεχες άλλο... Ήθελες να κάνεις μια καινούρια αρχή... Μακριά από εκείνους τους ανθρώπους... Όμως ήσουν αισιόδοξη, ευδιάθετη. Δεν σε ενοχλούσε τίποτα γιατί είχες εμάς...

(Μικρή Παύση)

Έτρεχες όμως... Ολίβια έτρεχες... Ήθελες να φτάσεις γρήγορα να βοηθήσεις τον γιο μας. Έτρεχες πολύ. Εγώ δεν έδωσα σημασία. Με είχε πάρει ο ύπνος. Και ξαφνικά άκουσα έναν θόρυβο και ένιωσα έναν δυνατό χτύπο. Το αμάξι άρχισε να στριφογυρίζει. Πέσαμε στον γκρεμό και φτάσαμε σχεδόν στην θάλασσα. Μας έκοψε την ορμή ένας τεράστιος βράχος... Και... ξύπνησα... Νόμιζα ότι έβλεπα όνειρο... Έναν κακό εφιάλτη που θα ξύπναγα σε λίγο... Πόναγα πάρα πολύ... Σε όλο μου το σώμα... Μέσα στην ζάλη μου και στον πόνο μου κατάφερα να σε βγάλω έξω. Δεν αντιδρούσες. Απλώς με κοιτούσες με ανοιχτά τα μάτια. Είχες φύγει ήδη... Δεν μπορούσα να το πιστέψω... Σε κρατούσα στην αγκαλιά μου... Περπάτησα λίγο... Προσπάθησα να ανέβω τα βράχια... Αλλά τα πόδια μου δεν με βοηθούσαν... Δεν άντεχα άλλο τον πόνο και λιποθύμησα. Μαζί σου. Σε εκείνα τα βράχια... Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι ένας τεράστιος θόρυβος που ερχόταν από το αμάξι... Έκλεισα τα μάτια μου παρατηρώντας το υπέροχο πρόσωπό σου, το οποίο δεν είχε ίχνος γρατζουνιάς πάνω του... Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι ήταν να ξυπνάω στο νοσοκομείο έξι μέρες μετά. Ήμουν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Είχα πέσει σε κώμα... Είχε γίνει η κηδεία... Και εγώ ξύπνησα

με την εικόνα σου και δεν ήσουν εκεί. Ξύπνησα και ήταν μέσα στο δωμάτιο η μητέρα σου και η δικιά μου... Φώναξαν τον γιατρό. Προσπάθησαν να μου εξηγήσουν. Δεν θυμόμουν τίποτα. Τίποτα. Η τελευταία εικόνα που είχα στο μυαλό μου ήταν εσύ να οδηγείς, να μου κρατάς το χέρι και να μου μιλάς για την Ανδαλουσία. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Πέθανες ακαριαία όταν χτυπήσαμε πάνω στο φορτηγό. Έτσι μου είπαν. Σε είχαν ήδη κηδέψει και εγώ δεν ήμουν εκεί, γιατί κοιμόμουν. Πάλι... Η μητέρα σου προσπαθούσε να με κάνει να καταλάβω. Εγώ το μόνο που έκανα ήταν να σε ζητάω. Και εσύ δεν εμφανιζόσουν. Πουθενά... Τότε άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο γιατρός. Μαζί του ήταν το παιδί. Έκλαιγε. Έτρεξε να με πάρει αγκαλιά. Εγώ τον κοιτάξα και δεν του ανταπέδωσα το χάδι. Το μόνο που έκανα ήταν να του ουρλιάζω γιατί άργησε στο πάρτι και να τον ρωτάω που ήσουν εσύ. Δεν ήξερε τι να μου πει. Είχε σαστίσει... Με φώναζε. Δεν τον άκουγα. Δεν ήθελα να τον ακούσω. Δεν ήθελα να τον δω. Δεν ήθελα να δω κανέναν, εκτός από εσένα. Και εσύ έλειπες... Πόναγα πολύ. Στα πόδια κυρίως. Τα είχα τσακίσει στο ατύχημα. Χρειάστηκε πολύς καιρός για να αναρρώσω πλήρως και να μην χρησιμοποιώ καροτσάκι και πατερίτσες...

(Πάυση)

Αχ, ένας χρόνος έχει περάσει από τότε... Από την ημέρα που πέθανες. Ακριβώς. Σαν σήμερα πέρσι. Μου έβγαλε ειδοποίηση και το Facebook... Σαν σήμερα... Εκείνη την φωτογραφία που τράβηξα πριν φύγει το παιδί για το πάρτι. Μας έβγαλα μια υπέροχη φωτογραφία... Είχα να την δω από τότε... Την είχες ανεβάσει στο προφίλ σου και ήσουν πολύ χαρούμενη... Πόση ομορφιά να αντέξει μια φωτογραφία, είπες. Και συμφωνώ. Εσύ και το παιδί είχατε το πιο εκτυφλωτικό χαμόγελο...

(Χτυπάει το τηλέφωνο.)

Ποιος είναι; Κάτσε που το 'χω; Α να το... Α ο δικηγόρος... Επιτέλους... Ναι παρακαλώ. Έλα Νάσο. Ναι... Όχι δεν ενοχλείς. Είμαι στο νεκροταφείο. Ναι στην Ολίβια... Όχι είναι κατάλληλη στιγμή. Πες μου. Περίμενα τηλεφώνημα σου από εχθές. Ναι... Τι έγινε με τα χαρτιά μου; Ναι... Αλήθεια; Όλα τέλεια. Πολύ χαίρομαι. Δηλαδή είμαι καλυμμένη από παντού; Υπέροχα. Υπέροχα. Σε ευχαριστώ πολύ για όλη την δουλειά που έχεις κάνει. Ναι... Ναι... Δεν υπερβάλλω... Και για πες μου και το άλλο ζήτημα που με καίει... Τι έγινε με την κληρονομιά της μαμάς; Είχαμε κανένα νέο; Ναι σε ακούω...

(Τον ακούει προσεχτικά. Δείχνει αναστατωμένη. Ανάβει τσιγάρο.)

Κάτσε, κάτσε... Μισό λεπτό να καταλάβω. Τι εννοείς δεν υπάρχω πουθενά; Αφού άλλα ήξερα εγώ... Τι; Με αποκλήρωσε; Μάλιστα... Τα άφησε όλα στο παιδί.... Πάλι καλά... Το ήξερε πως είχα ανάγκη αυτά τα λεφτά... Μου είχε πει ότι αυτά τα λεφτά είναι δικά μου... Αλλά έπρεπε να το περιμένω μετά την τελευταία μας συνάντηση, ότι θα φερθεί έτσι... Δεν μπορούσε να το δεχθεί... Δεν μπορούσε να με δεχθεί... Δεν μπορώ να ηρεμήσω Νάσο. Υπολόγιζα σε αυτά τα λεφτά. Μου είχε υποσχεθεί... Ναι ξέρω... Ναι, αλλά μου είχε υποσχεθεί και πριν πεθάνει ότι θα μου δώσει κάποια χρήματα για να κάνω αυτά που θέλω... Καλά είσαι μαλάκας; Τι εννοείς επηρεάστηκε από τον κόσμο; Τι ήταν; Παιδιά; Καλά καλά. Κλείσε και θα τα πούμε αναλυτικά άλλη στιγμή. Κάτι άλλο; Ναι σε ακούω. Πες μου.

(Σβήνει το τσιγάρο. Πίνει από το μπουκάλι.)

Όχι Νάσο, δεν το σκέφτηκα καθόλου. Όχι, δεν θέλω να πάμε για ποτό... Αν έχεις κάτι να μου πεις, μου το λες και σπίτι... Όχι, σου είπα. Νάσο με έχεις προήξει. Φτάνει. Γεια.

(Του κλείνει το τηλέφωνο.)

Δεν αντέχω άλλο. Ήμαρτον... Ξέρεις κάτι; Όλο αυτό είναι πολύ δύσκολο για μένα. Ειλικρινά το προσπαθώ... Μήνες τώρα... Και θα τα καταφέρω. Θα το δεις. Ναι. Θα τα καταφέρω για σένα... Όμως είναι κάτι στιγμές που και εγώ δεν μπορώ... Τίποτα και κανέναν.

(Η Ολίβια ανοίγει την τσάντα της και παίρνει μια φωτογραφία ενός άνδρα και αρχίζει να την σκίζει με μανία.)

Ήταν η τελευταία μου... Δεν υπάρχει άλλη. Όλες οι φωτογραφίες μου έχουν καταστραφεί...

(Πάει να πιει από το μπουκάλι και το αφήνει τελευταία στιγμή πάνω στον τάφο.)

Ξέρεις τι μου είπε ο κύριος Νάσος; Ε; Αρχικά με ενημέρωσε ότι όλες οι γραφειοκρατικές μαλακίες σε σχέση με την αλλαγή ολοκληρώθηκαν και ότι πλέον είμαι η Ολίβια. Επίσημα. Ξέρεις όμως τι άλλο μου ανακοίνωσε; Ότι η μητέρα μου με αποκλήρωσε. Ότι δεν υπάρχω πουθενά στην κληρονομιά. Ούτε λεφτά, ούτε ακίνητα. Τίποτα. Και το χειρότερο ξέρεις ποιο είναι; Ότι

μου είχε υποσχεθεί ότι θα με βοηθήσει. Ναι. Όταν ήμουν στο νησί, μου είχε πει πως θα μου δώσει ένα ικανό ποσό να με βοηθήσει με το παιδί και με την ζωή μου γενικότερα... Εγώ είχα υπολογίσει σε αυτά τα λεφτά καθώς ξόδεψα τα πάντα στην εγχείρηση και δεν είχα μία... Δεν πρόλαβε να μου δώσει αυτά τα χρήματα, γιατί πέθανε και ήλπιζα ότι θα μου τα αφήσει στην διαθήκη. Καταλαβαίνεις;

(Παύση. Ανάβει ένα τσιγάρο.)

Η ανάρρωση μου διήρκεσε περίπου τρεις μήνες. Πηγαينوερχόμουν στα νοσοκομεία. Στο σπίτι η μητέρα μου. Και η δική σου. Με φρόντισαν πολύ. Ήταν και το παιδί εκεί. Προσπαθούσε να με προσεγγίσει. Δεν φέρθηκα σωστά. Καθόλου. Έκανα πολύ καιρό να συνειδητοποιήσω ότι είχες φύγει. Και για κάποιο χαζό λόγο κατηγορούσα μέσα μου τον γιο μας. Το μεγαλύτερο λάθος που έχω κάνει. Να απομακρύνω το ίδιο μου το παιδί, την περίοδο που με χρειαζόταν πιο πολύ από όλους.

(Μικρή Παύση)

Αφού έγινα καλά... σχεδόν καλά... Ακόμα έχω θέματα με το δεξί μου πόδι... Ήθελα να ηρεμήσω... Να πάω κάπου με απόλυτη ησυχία... Έτσι πήγα στο νησί... Στη μητέρα μου... Στη Σίφνο... Αυτόν τον επίγειο παράδεισο που τόσο αγάπαγες... Δεν ήθελα να βλέπω κανέναν. Αναγκαστικά θα ήταν η μητέρα μου μαζί γιατί ήταν σπίτι της... Έμεινα πολύ καιρό στο νησί. Κοντά δύο μήνες. Εκεί συνέβησαν όλα. Στο μυαλό μου. Εκεί κατάλαβα τι θέλω να κάνω. Και πώς θα το κάνω... Αρχικά ξεκουράστηκα πολύ. Έκανα βόλτες μόνος μου σε όλα τα σοκάκια του νησιού. Όσο περνούσαν οι μέρες άρχισα να καταλαβαίνω την απουσία σου. Να καταλαβαίνω ότι πέθανες και ότι δεν θα σε ξαναδώ ποτέ.

(Παύση)

Σε μία από τις βόλτες μου στα σοκάκια του Κάστρου γνώρισα έναν γιατρό, πλαστικό χειρουργό και αρχίσαμε να μιλάμε περί ανέμων και υδάτων. Τότε ήταν που μου ήρθε η σκέψη, η οποία στην αρχή φάνταζε λάθος και τρελή, αλλά όσο περνούσαν οι μέρες και το σκεφτόμουν καλύτερα, μου φάνηκε ο μόνος τρόπος. Και έτσι το αποφάσισα. Δεν θα πέθαινες. Θα ζούσες μέσα από εμένα. Θα έκανες τα πράγματα που ήθελες μέσα από τον άνδρα σου, που πλέον θα γινόταν εσύ. Έτσι ανταλλάξαμε τηλέφωνα με τον γιατρό.

(Παύση. Σβήνει το τσιγάρο.)

Ναι, Ολίβια. Όπως το κατάλαβες. Τρεις μήνες πάλευα... Μέσα στα νοσοκομεία... Για να γίνω εσύ. Η Ολίβια. Και έγινα. Βλέπεις; Είναι πολύ καλό το αποτέλεσμα. Δεν συμφωνείς; Είμαι σαν εσένα. Είμαι εσύ. Πλέον δεν υπάρχει ο παλιός μου εαυτός. Υπάρχει μόνο η Ολίβια και συνεχίζει την ζωή της κανονικά... Απλώς χωρίς τον άνδρα της...

(Παύση. Πίνει από το μπουκάλι.)

Έτσι που λες. Το αποφάσισα και το ανακοίνωσα στην μητέρα μου. Η αντίδρασή της ήταν, όπως καταλαβαίνεις, αρνητική. Με έβρισε, μου είπε πως ήμουν πάντα ομοφυλόφιλος, πως δεν σκέφτομαι το παιδί και άλλα πολλά που δεν θυμάμαι. Όλα προσβολές. Προσπάθησα να της εξηγήσω την δική μου αλήθεια. Το πώς το σκέφτομαι εγώ. Δεν το δεχόταν. Δεν μου μίλαγε. Στενοχωρήθηκα πολύ. Αλλά δεν μπορούσα να κάνω κάτι. Αφού δεν έβρισκα τρόπο να επικοινωνήσω με την μητέρα μου, έφυγα από τη Σίφνο. Και ήταν η τελευταία φορά που την είδα ζωντανή... Εντάξει ξέρω ότι δεν το πήρε καλά. Αλλά ξέρω ότι μ' αγαπούσε.

(Μικρή Παύση)

Με αποκλήρωσε... Δεν άντεχε τα σχόλια του κόσμου και των συγγενών, όταν έμαθαν για την αλλαγή. Ούτε ξέρω πώς το έμαθαν στο νησί... Αυτό την οδήγησε σιγά σιγά στον θάνατό της... Δεν φταίω εγώ... Φταίω; Εγώ απλώς έκανα αυτό που ήθελα...

(Μικρή Παύση)

Αποφάσισα να πάω να βρω τον γιο μου και να του μιλήσω για την απόφασή μου. Όμως ούτε αυτό ήταν εφικτό, καθώς η μητέρα μου είχε ήδη ενημερώσει την μητέρα σου και έτσι ο γιος μας ζούσε πλέον μαζί με την γιαγιά του στο Εδιμβούργο, ξέροντας ότι ο πατέρας του τον παράτησε. Τι να σκεφτόταν; Πρέπει να με μίσησε πολύ... Δεν θέλω να τον χάσω...

(Παύση)

Το δεύτερο μεγαλύτερο λάθος που έκανα με εκείνον. Δεν τον κυνήγησα. Δεν πήγα να τον βρω και να του μιλήσω. Δεν πήγα να πάρω το παιδί μας πίσω... Συγγνώμη, αλλά η αγάπη που σου έχω είναι τόσο μεγάλη που το μόνο που έκανα ήταν να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιό μου... Με ό,τι λεφτά είχα στην άκρη, πήρα τηλέφωνο τον γιατρό που είχα γνωρίσει στην

Σίφνο και η διαδικασία μετατροπής μου σε Ολίβια ξεκίνησε... Φυσικά και δεν ήταν εύκολο... Καθόλου... Ακόμη και τώρα δεν μπορώ να το πιστέψω ότι το έκανα... Η αλήθεια είναι ότι είχα... Και έχω πολύ ισχυρό κίνητρο... Ήμουν ολομόναχος τότε... Όταν γύρισα από την Σίφνο, κανόνισα ραντεβού με τον γιατρό... Βρεθήκαμε. Του εξήγησα αναλυτικά τι θέλω να πετύχω... Του φάνηκε αρκετά περίεργο, αλλά δεν με αμφισβήτησε ποτέ... Δεν με κορόιδεψε... Έβλεπε στα μάτια μου πόσο το ήθελα και πόσο αποφασισμένος ήμουν. Μου εξήγησε πως θα είναι αρκετά δύσκολη διαδικασία και ότι δεν ξέρει αν θα υπάρξει το επιθυμητό αποτέλεσμα... Δεν με ένοιαζε... Έπρεπε να το ρισκάρω... Άσε που ήμουν και αρκετά αισιόδοξος... Θεωρούσα με τον καιρό ότι είχαμε αρχίσει και να μοιάζουμε... Έτσι δεν λένε για τα ζευγάρια που είναι καιρό μαζί; Ότι από ένα σημείο και μετά μοιάζουν... Αυτό συνέβη και σε εμάς... Μόνο που εγώ το πήγα και ένα βήμα παρακάτω...

(Γελάει.)

Ναι... Και δεν το μετανιώνω στιγμή... Κανονίσαμε σύντομα να ξεκινήσει η διαδικασία... Μου είπε πως θα μπορούσαμε να ξεκινούσαμε την επόμενη εβδομάδα. Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο. Δεν είχα που να μείνω. Το σπίτι μας ήταν κλειστό. Είχαν αλλάξει και κλειδαριά. Λες και είχα κάποια αρρώστια. Δεν ήθελαν καμία επαφή μαζί μου. Ούτε η μάνα μου. Ούτε η δική σου. Και μου πήρε και τον γιο... Δεν είχα τίποτα. Και κανέναν. Μόνο τον φίλο μου. Τον διευθυντή μου. Τον κολλητό μου. Τον Θάνο. Με φιλοξένησε για λίγες μέρες και με διαβεβαίωσε πως ό,τι και αν χρειαστώ θα είναι εκεί. Και ήταν... Μέχρι που αποφάσισα να επιστρέψω στην δουλειά και το έκανα... Και εκεί μου γύρισε την πλάτη... Έχεις δίκιο... Δεν έχει νόημα να τον σκέφτομαι συνέχεια...

(Παύση)

Πέρασαν οι μέρες και μπήκα στο νοσοκομείο... Φοβόμουν πολύ... Αλλά δεν το έλεγα. Σε κανέναν. Ούτε στον γιατρό, αλλά ούτε και στον Θάνο. Θυμάμαι τότε ήταν που επικοινωνήσα και με τον Νάσο... Λίγο πριν μπω στο πρώτο χειρουργείο σκεφτόμουν ότι δεν είχα καμία νομική κάλυψη και έτσι τον πήρα τηλέφωνο και τον ενημέρωσα για κάποια πράγματα... Έτσι ξεκίνησε και αυτή η συνεργασία... Ωπ... Τι έγινε; Χτυπάει... Ποιος είναι πάλι; Άγνωστο... Δεν θα το σηκώσω... Δεν έχω καμία όρεξη τώρα... Καμιά τράπεζα θα' ναι ή για το κινητό μου... Ακόμα δεν το έχω πληρώσει... Αλλά τέτοια ώρα... Αποκλείεται... Λες να' ναι κάτι

σημαντικό; Μπα... Άσε... Δεν θα το σηκώσω... Ας ακούσουμε το τραγούδι... Είναι υπέροχο... Το αγαπημένο μας... Σου έχω έκπληξη...

(Ψάχνει την τσάντα της.)

Μμμ... Νομίζω όχι ακόμα... Σε λίγο... Έλα αγάπη μου... Τραγουδά μαζί μου... *And when the samba played... The sun would set so high... Ring through my ears and sting my eyes... Your Spanish lullaby...* Αχ... Είχες πολύ όμορφη φωνή... Σε αντίθεση με εμένα... Αυτό δυστυχώς αγάπη μου δεν μπόρεσα να το κάνω ίδιο... Δεν γίνεται... Χαχαχα...

(Παύση)

Αγγελική φωνή... Και ντρεπόσουν τόσο πολύ να τραγουδάς... Και εγώ σε παρακαλούσα... Όμορφή μου...

(Μικρή παύση)

Πού είχαμε μείνει; Α ναι... Και αφού είχα ειδοποιήσει και τον δικηγόρο ξεκίνησε η εγχείρηση... Πρώτα η αλλαγή... Το πιο δύσκολο κομμάτι... Κυρίως για μένα... Πόνεσα πολύ... Όταν ξύπνησα ήμουν μουδιασμένος... Δεν καταλάβαινα τι συμβαίνει με τα γεννητικά μου όργανα... Δεν είχα πια πέος... Είχε χαθεί... Δεν ένιωθα τίποτα... Έβλεπα το καινούριο μου στήθος και νόμιζα ότι ήμουν σε ένα άλλο σώμα... Και όμως όχι... Ήταν το δικό μου αλλαγμένο... Τις πρώτες μέρες δεν μπορούσα να συνειδητοποιήσω πολλά πράγματα... Ήταν σαν να βλέπω όνειρο. Ο Νάσος και ο Θάνος κάθε μέρα εκεί και ας μην μπορούσα να τους μιλήσω. Μετά από κάμποσες μέρες άρχισα να συνέρχομαι. Να είμαι καλύτερα. Προσπαθούσα να μην σκέφτομαι τίποτε άλλο πέρα από το στόχο μου. Να γίνω εσύ. Όμως ήταν αρκετά δύσκολο. Έχανα την ανδρική μου ταυτότητα. Είχα γίνει πια γυναίκα.

(Παύση)

Μόνο απ' έξω όμως. Μέσα μου ένιωθα άνδρας και αυτή ήταν η πιο δύσκολη αλλαγή... Που ακόμα δεν έχω καταφέρει... Μου δημιουργεί μεγάλη σύγχυση... Αλλά πάντα επαναφέρω το μυαλό μου σε αυτό που θέλω να πετύχω και κάπως όλα μοιάζουν πιο λογικά... Μετά από τρεις ή τέσσερις εβδομάδες ήμουν άλλος άνθρωπος. Συζητούσα με τον γιατρό όλη την διαδικασία. Είχα πάντα κοντά μου τον Νάσο και τον Θάνο να με στηρίζουν. Ο γιατρός μου εξήγησε τις επιπλοκές που μπορεί να

προκύψουν, όμως ήταν αποφασισμένος να με βοηθήσει και να πάμε μέχρι τέλους. Πολύ καλός άνθρωπος, Ολίβια. Αν δεν υπήρχε αυτός να με στηρίζει, δεν θα τα είχα καταφέρει. Και... Όπως βλέπεις πολύ καλός στην δουλειά του... Δυσκολεύτηκε αρκετά... Ειδικά όταν αρχίσαμε να κάνουμε τις επεμβάσεις την μια μετά την άλλη... Με μοντέλο εσένα... Σαν ζωγράφος που έχει μπροστά του κάποιον και τον ζωγραφίζει... Έτσι τον έβλεπα τον γιατρό... Σαν καλλιτέχνη... Τις δύσκολες εκείνες μέρες προσπάθησα να έχω επαφή με την μητέρα μου. Της εξήγησα την κατάσταση μου και δεν ήθελε να με ακούσει. Μου έκλεινε το τηλέφωνο. Όσο για τον μικρό. Δεν μπορούσα να τον βρω. Η μάνα σου είναι μια πολύ σκληρή γυναίκα. Με έβριζε με αυτήν την Σκωτσέζικη προφορά και δεν με άφηνε καν να του μιλήσω. Ήταν σαν εξαφανισμένος. Και εγώ πονούσα πολύ. Παντού... Από δίπλα μου και ο δικηγόρος για να είμαι πάντα καλυμμένος σε όλα τα θέματα... Και ο Θάνος εκεί... Να με στηρίζει... Πριν γίνει ο απόλυτος μαλάκας...

(Παύση)

Κάποιοι από τους γιατρούς και τους νοσοκόμους με σχολίαζαν αρνητικά... Επέμεναν πως είμαι κραγμένη αδελφή και έβαζαν στοίχημα ποιον θα προσεγγίσω ερωτικά... Τραγικό... Όμως εγώ το έβρισκα εξαιρετικά αστείο... Και να σου πω... Ήταν μια νότα χαράς εκεί μέσα... Έλεγα κάθε μέρα... Ποιος θα μου την πέσει σήμερα; Πόσα λεφτά θα έδινε ο ένας στον άλλον, αν σε κάποιον έλεγα ναι... Αχ... Τρεις μήνες έμεινα στο νοσοκομείο για να ολοκληρωθεί η διαδικασία. Και ολοκληρώθηκε. Με μεγάλη επιτυχία. Ο γιατρός κατάφερε το ακατόρθωτο. Με έκανε ίδια με εσένα. Και πλέον ήμουν γυναίκα. Ο Νάσος έτρεξε πολύ με τις διαδικασίες για να γίνω και νομικά εσύ. Αυτό ήταν πολύ δύσκολο γιατί έπρεπε να «πεθάνω» εγώ και να ζήσεις εσύ.

(Παύση)

Χριστέ μου τι λέω; Πρέπει να ακούγομαι θεότρελη... Τώρα λύθηκαν όλα... Τις τελευταίες μέρες... Και μπορώ πια να κυκλοφορώ ως Ολίβια. Η τελευταία συμβουλή του γιατρού ήταν να ζήσω όπως θέλω... Ναι... και φυσικά να μην ξεχνάω πως πλέον είμαι θηλυκό και θα πρέπει να συμπεριφέρομαι αναλόγως και... Να μου απευθύνομαι ως γυναίκα. Αυτό το τελευταίο είναι λίγο δύσκολο... Ακόμη και τώρα... Με τον γιατρό ακόμα κρατάω επαφές... Πολύ καλός άνθρωπος... Ναι...

(Παύση)

Μετά τους τρεις μήνες έπρεπε να ξεκουραστώ και να βρω τους ρυθμούς μου. Προσφέρθηκε να με φιλοξενήσει για ένα διάστημα ο Νάσος. Δέχτηκα. Και για ένα μήνα περίπου βρισκόμουν σπίτι του. Πολύ ωραίο σπίτι. Στο κέντρο. Εξάρχεια. Ναι... Ξανάγινα φοιτήτρια. Κανονικά... Αυτός ο μήνας ήταν πολύ σημαντικός για εμένα. Επικοινωνήσα ξανά με την μητέρα σου στο Εδιμβούργο. Της εξήγησα πως έπρεπε να δω το γιο μου. Είχα κάθε δικαίωμα. Σαν μητέρα του... Εξοργίστηκε. Μου είπε να τον ξεχάσω για πάντα. Και εγώ... Ε... Τι; Δεν το προσπάθησα ξανά... Δεν είχε νόημα... Έτσι πίστευα τότε δηλαδή... Συνέχισα αυτό που είχα ξεκινήσει...

(Πίνει από το μπουκάλι.)

Όπως σου είπα αυτός ο μήνας ήταν τόσο σημαντικός. Σκέφτηκα τα πράγματα καλά. Μπόρεσα να συνειδητοποιήσω τι έχει συμβεί στην ζωή μου τον τελευταίο καιρό και τι βήματα θα κάνω από εδώ και πέρα. Όσο βέβαια ήταν δυνατό στην κατάστασή μου. Μέρα με τη μέρα γινόμουν όλο και καλύτερα. Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν μπορούσα να βλέπω τις τομές. Αυτό ήταν το μόνο που με ενοχλούσε. Όμως ο πόνος πέρανε με τον καιρό. Με βοήθησε πολύ ο Νάσος. Δεν έκανα τίποτα μόνη μου. Και ο Θάνος όποτε μπορούσε πέρανε και έκανε ό,τι μπορούσε. Υπήρχε μια αντιπαλότητα ανάμεσά τους. Ποιος θα με φροντίσει καλύτερα... Τελικά και οι δύο αποδείχθηκαν μαλάκες... Τι; Ε καλά... Ο Νάσος είναι λίγο μαλάκας... Ο αρχιμαλάκας είναι ο άλλος... Που μόλις τον χρειάστηκα πραγματικά... Με παράτησε... Ναι έχεις δίκιο... Δεν θα συγχυστώ... Πάλι... Όχι βασιικά να σου πω κάτι; Όχι δεν το αντέχω αυτό που μου έκανε... Ήταν ο κολλητός μου... Πάντα. Δίπλα μου. Ακόμα και αυτές τις στιγμές... Και τι έκανε τελικά; Επειδή ντράπηκε για μένα... Δεν με υποστήριξε στη δουλειά... Ενώ έλεγε το ακριβώς αντίθετο πριν... Δεν λέω, με αγαπάει... Απλώς όχι αρκετά... Κότα... Μεγάλη κότα ο κύριος Θάνος... Και τι σημασία έχει που έγινα Ολίβια; Ε; Δεν θα είμαι το ίδιο παραγωγική; Ε; Ήμουν ο καλύτερος στην δουλειά μου... Το ίδιο θα γινόταν και με την Ολίβια... Και να σου πω και κάτι... Η Ολίβια θα γινόταν καλύτερη και από τον άνδρα της, γιατί θα είχε τα δικά σου στοιχεία. Αλλά που να το δουν όλοι αυτοί οι μονόφθαλμοι... Οι κομπλεξικοί...

(Ανάβει τσιγάρο. Πίνει μια μεγάλη γουλιά και αφήνει το μπουκάλι κάτω. Σηκώνεται θυμωμένη. Κλαίγοντας παίρνει τα λουλούδια από τον τάφο της Ολίβιας και τον διπλανό τάφο του νεαρού και τα καταστρέφει. Μετά καθαρίζει τους δύο τάφους, σβήνει το τσιγάρο και καταλήγει να ξαπλώνει πάνω στον τάφο της Ολίβιας.)

Tropical the island breeze... All of nature wild and free... This is where I long to be... La isla bonita... Αχ, Ολίβια... Η Ανδalousία... And when the samba played... The sun would set so high... Ring through my ears, and sting my eyes... Your Spanish lullaby...
Συγνώμη παιδί μου... Σου χάλασα τα λουλούδια σου... Τόσο περιποιημένα... Που μάλλον η μητέρα σου τα είχε βάλει με τόση αγάπη και φροντίδα... Και εγώ τα χάλασα... Εγώ... Μέσα στα νεύρα μου τα κατέστρεψα... Θα σου φέρω άλλα... Όταν ξανάρθω... Ή μάλλον όχι... Να κοιτά. Έχω και άλλα λευκά τριαντάφυλλα... Αχ, Ολίβια... Τι κάνω;

(Παύση)

Συγνώμη, Ολίβια. Συγνώμη. Δεν ήρθα έναν ολόκληρο χρόνο. Κάθε μέρα σε σκεφτόμουν... Κάθε λεπτό... Κάθε δευτερόλεπτο... Σαν να υπάρχουν δίπλα μου... Σε αισθάνομαι συνέχεια δίπλα μου... Είναι κρίμα... Δεν ήρθα να σε δω... Ούτε στην κηδεία σου δεν ήρθα. Βέβαια δεν μπορούσα... Ήμουν φυτό... Καλύτερα... Δεν θα το άντεχα να σε δω μέσα στο φέρετρο... Η τελευταία μου εικόνα από εσένα είναι την ώρα του ατυχήματος... Βασικά λίγο πριν... Αυτό το υπέροχο πρόσωπο... Το δικό σου...

(Παύση)

Τώρα πια δικό μου... Πιστεύω πως με καταλαβαίνεις τώρα... Ε; Αγάπη μου... Ναι, είμαι σίγουρος. Είσαι υπέροχη. Δεν μπορούσα να σε αφήσω να χαθείς. Έπρεπε να γίνω εσύ. Έπρεπε. Το ήθελα. Με καταλαβαίνεις. Ήταν άδικο. Από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα στην Βουδαπέστη, δεν με ένοιαζε πια ο εαυτός μου. Μόνο εσύ. Μόνο. Ολίβια.

(Παύση)

Συγνώμη. Έπρεπε να ήμουν έτοιμη για να έρθω. Να το δεις και με τα μάτια σου. Ήρθα για να σε αποχαιρετήσω... Μόλις φύγω από εδώ, δεν θα αμφιταλαντεύομαι ανάμεσα σε δύο προσωπικότητες. Θα είμαι μόνο η

Ολίβια, ζωντανή και υγιής. Καταλαβαίνεις; Με καταλαβαίνεις; Αγάπη μου... Ολίβια...

(Χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι ο Νάσος, ο δικηγόρος.)

Ωχ πάλι αυτός; Τι θέλει; Ναι, ναι, ο Νάσος είναι... Άσε με... Ναι το ξέρω ότι με έχει βοηθήσει όσο κανένας. Ναι, ακόμα σε εκείνον μένω... Αλλά από αύριο θα φύγω... Ναι, θα φύγω... Όχι, Ολίβια, δεν το σηκώνω... Το ξέρεις ότι σε ήθελε πάντα... Σε γούσταρε... Σε αγαπούσε... Ναι, το ήξερες... Αυτό όμως που δεν ξέρεις είναι ότι μετέφερε την αγάπη του για σένα, σε μένα. Ναι, μου ζητάει να βγούμε κανονικό ραντεβού... Καταλαβαίνεις πόσο ανώμαλο είναι αυτό;

(Πίνει από το μπουκάλι.)

Και ξέρεις ποιο είναι το πιο περίεργο απ' όλα; Ε, Ολίβια; Ότι και εγώ κολακεύομαι και το σκέφτομαι. Ναι... Με τον άνδρα που σε ήθελε όταν ζούσες... Με τον άνδρα που με βοήθησε όσο κανένας τον τελευταίο χρόνο... Που μένω σπίτι του γιατί δεν έχω που να πάω... Αυτός ο άνδρας με βλέπει ήδη ως Ολίβια και με διεκδικεί... Καταλαβαίνεις; Είναι τρελό... Και εγώ οριακά γουστάρω... Που μου την πέφτει ένας άνδρας... Είμαι ανώμαλος; Ε... Ανώμαλη; Δεν αντέχω...

(Πάυση)

Λογικό δεν είναι; Ε; Ένας τόσο καλός άνδρας που μου φέρεται τέλεια και είναι εκεί για εμένα... Λογικό δεν είναι να κολακευτώ και να τον σκεφτώ; Μόνο τον σκέφτομαι. Σαν άνθρωπο. Που κάνει τα πάντα για να με ευχαριστήσει... Όχι, όχι, μην ανησυχείς. Εσένα αγαπάω. Μόνο. Δεν είμαι gay. Δεν μου αρέσουν οι άνδρες τώρα... Στα πίσω πίσω... Απλώς... Μα τι λέω; Είμαι η Ολίβια που αγαπάει την Ολίβια. Τέλος. Ναι. Αυτό είναι πολύ λογικό. Ναι. Είναι ξεκάθαρα τα πράγματα. Ναι. Να το. Χτυπάει πάλι. Να σου πω κάτι. Όχι δεν θα το σηκώσω τώρα. Θα πάω μετά από το σπίτι και θα μιλήσω μαζί του. Έτσι και αλλιώς ξεκινά μια νέα ζωή για μένα. Από αύριο. Χωρίς κανέναν τους. Μόνο ο γιος μας. Θα κάνω μια τελευταία προσπάθεια... Μανία... Κοίτα δεν σταματάει. Όλο χτυπάει. Μα τι να θέλει;

(Σηκώνει το τηλέφωνο.)

Ναι Νάσο... Τι θες; Σου είπα δεν θέλω... Θα σου εξηγήσω στο σπίτι μετά... Τι; Ένα τηλέφωνο; Πώς; Δεν καταλαβαίνω... Το θυμόσουν; Σε ευχαριστώ. Πολύ. Ναι, σημειώνω. Μισό λεπτό.

(Βγάζει από την τσάντα της χαρτί και στυλό. Σημειώνει ένα νούμερο.)

686 είπες το τελευταίο; Ναι. Οκ. Σε ευχαριστώ πολύ. Θα τα πούμε αργότερα. Γεια σου.

(Ανάβει τσιγάρο.)

Δεν θα πιστέψεις τι έγινε... Βρήκε το τηλέφωνο του γιου μας. Μπορώ να τον καλέσω στο Εδιμβούργο. Στο κινητό του... Έχω την ευκαιρία μου να του μιλήσω απευθείας. Δεν είμαι έτοιμη, Ολίβια. Αλλά πρέπει να γίνει. Όχι ακόμα... Σε λίγο... Ε; Σε λιγάκι... Ακόμα τρέμω...

(Παύση. Κοιτάει τον χώρο γύρω της. Σιγομουρμουρίζει την μελωδία του La Isla Bonita. Σβήνει το τσιγάρο.)

Ήρθε η ώρα για την έκπληξη, αγάπη μου. Ναι. Αυτό που σου έλεγα πριν...

(Ψάχνει την τσάντα της. Βγάζει 2 εισιτήρια.)

Ανδαλουσία, Ολίβια. Θα πάω στην Ανδαλουσία. Αύριο κιόλας. Το βράδυ... Φεύγω για Ισπανία... Ναι... Αλήθεια είναι. Κοίτα... Αυτό είναι ένα εισιτήριο για Μαδρίτη... Χωρίς επιστροφή... Θα γυρίσω όλη την Ισπανία... Όπως είχαμε πει... Θα το κάνω ανάποδα βέβαια... Θα γυρίσω όλη την χώρα... Μετά θα πάω Πορτογαλία και ύστερα θα νοικιάσω ένα αμάξι για να επιστρέψω Ελλάδα... Οδικώς... Ναι... Θα βρω πιστεύω... Θα κάνω όλο το ταξίδι που είχαμε προγραμματίσει... Η αλήθεια είναι ότι έχω άλλο ένα εισιτήριο... Για το παιδί... Σε λίγο θα τον πάρω τηλέφωνο και θα του το πω... Ελπίζω να δεχτεί... Να πάμε αυτό το ταξίδι... Μαζί... Για σένα...

(Παύση)

Πιστεύω θα προλάβει να έρθει από το Εδιμβούργο... Δεν ξέρω... Ίσως και όχι... Θα έρθει, αγάπη μου. Το πιστεύεις και εσύ;... Δεν ξέρω... Πάντως εγώ θα το κάνω αυτό το ταξίδι... Και όχι μόνο αυτό... Ακούς; Ήθελες να κάνεις πολλά πράγματα... Ό,τι δεν πρόλαβες να ζήσεις, θα το ζήσω εγώ για σένα... Μέσα από σένα. Ό,τι λεφτά είχα... Τα έχω χρησιμοποιήσει γι' αυτόν τον σκοπό... Για ένα μεγάλο διάστημα είμαι

καλυμμένη... Μετά δεν γνωρίζω τι θα κάνω... Υπολόγιζα στα λεφτά της μάνας μου... Αλλά τίποτα... Θα βρω κάποια δουλειά... Ίσως με βοηθήσει και ο Νάσος...

(Παύση)

Μετά από το μεγάλο ταξίδι στην Νότια Ευρώπη... Θα πάω Ασία... Ναι... Πεκίνο και Τόκυο... Και θα μείνω πολλές μέρες... Εννοείται πως θα περπατήσω στο Σινικό Τείχος... Και φυσικά θα βγάλω όλες τι φωτογραφίες που είχαμε κανονίσει... Ναι και γυμνή... Αυτό θα είναι δύσκολο, αλλά θα τα καταφέρω... Όταν γυρίσω θα μου έχουν μείνει τα δύο καλύτερα... Ανθοκομική έκθεση στο Τσέλσι... Η μεγαλύτερη του κόσμου... Πάντα ήθελες να πας... Να δεις γιατί είναι τόσο ξακουστή... Να θαυμάσεις όλα αυτά τα υπέροχα λουλούδια στους κήπους του «Βασιλικού Νοσοκομείου»... Και μετά θα πάω Βουδαπέστη... Ξέρω πόσο ήθελες να πάμε μαζί ξανά... Να γυρίσουμε όλα τα μέρη που επισκεφτήκαμε πρώτη φορά μαζί... Όλα τα σοκάκια... Να πάμε πάλι κρουαζιέρα... Να φάμε στον Δούναβη με συνοδεία βιολιού... Να πάμε να παρακολουθήσουμε την λειτουργία στην Βασιλική του Αγίου Στεφάνου... Να περπατήσουμε στους δρόμους του κάστρου... Να πιούμε ζεστό κόκκινο κρασί... Να φάμε την παραδοσιακή σούπα τους μέσα στο ψωμί... Να πάμε να κάνουμε σπα στο καλύτερο ξενοδοχείο... Να μπούμε στην πισίνα των 40 βαθμών και να βλέπουμε την χιονισμένη πόλη... Μαγευτικό... Θα τα κάνω όλα... Όλα... Και μετά θα γυρίσω... Ελπίζω να βρω μια δουλειά για να συνεχίσω να κάνω και τα υπόλοιπα... Ναι... Ό,τι ξέρω ότι ήθελες να δοκιμάσεις... Κάθε γεύση... Κάθε τοποθεσία... Στο ορκίζομαι... Θα ζήσω όπως ήθελες εσύ... Και στο υπόσχομαι... Το παιδί... Δεν θα το παρατήσω... Θα το προσπαθώ σε όλη μου την ζωή... Μέχρι να καταλάβει... Να μας καταλάβει... Την αγάπη μας... Θα τον πείσω... Ναι... Θα αναπληρώσω τον χαμένο χρόνο... Ναι, μωρό μου. Στο υπόσχομαι... Το παιδί πάνω απ' όλα. Ναι...

(Πίνει από το μπουκάλι. Σταματά. Το κοιτά. Το σπάει πάνω στον τάφο...)

Ήπια αρκετά, νομίζω. Έχω αρχίσει να ζαλίζομαι... Αχ, τα έκανα χάλια όμως. Θα καθαρίσω. Αμέσως...

(Αρχίζει να μαζεύει και να καθαρίζει με ό,τι βρίσκει μπροστά της.)

Όταν αποφάσισα να γυρίσω στην δουλειά... Τότε... Ετοιμάστηκα και πήγα στο γραφείο... Ήμουν πολύ χαρούμενη... Ο Θάνος με είχε διαβεβαιώσει

ότι όλα θα ήταν όπως πριν... Όμως όλα άλλαξαν όταν έφτασα εκεί και ήδη του είχαν αλλάξει γνώμη... Οριακά θα τον απέλυαν, αν επέμενε για εμένα... Έφυγα απογοητευμένη... Από εκείνη την ημέρα δεν ξαναμιλήσαμε... Ποτέ... Ναι, ναι ξέρω... Πρέπει να σταματήσω να τον σκέφτομαι... Απλώς... Ήταν ένα πισωγύρισμα που μου στοίχησε πολύ... Ξέρεις πόσο πιο εύκολα θα ήταν τα πράγματα αν κρατούσα την δουλειά μου... Και τον κολλητό μου... Έφαξα πολύ για άλλη δουλειά... Με τις γνώσεις μου... Κανείς δεν με ήθελε... Μόλις έφαχναν λίγο το παρελθόν μου... Μου έστελναν περίεργα και προσβλητικά email... Ναι bullying στην ηλικία μου... Φοβερό... Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά... Εκείνη την περίοδο πέθανε και η μαμά... Δεν άντεξε τα σχόλια των άλλων στο νησί, λένε... Που ούτε ξέρω με ποιον τρόπο τα έμαθαν όλα... Ναι αυτό είναι... Αφού μου το είπε και ο Νάσος... Επηρεάστηκε από τον κόσμο... Επηρεάστηκε τόσο πολύ που με αποκλήρωσε... Η αγάπη της μάνας... Δεν ξέρω τι να πω... Μερικές φορές μου φαίνεται ότι κανείς γύρω μου δεν ξέρει να αγαπάει... Εκτός από εσένα, φυσικά...

(Παύση)

Καθυστερώ επίτηδες λες ε; Να τον πάρω τώρα; Ναι, αλλά σου υποσχέθηκα ότι θα στα εξηγήσω όλα... Και μετά... Ναι...

(Μικρή Παύση)

Αποφάσισα να εμφανιστώ. Σε φίλους και γνωστούς... Δουλειά δεν έβρισκα... Μόνο τον Νάσο είχα. Και ναι... Εμφανίστηκα. Τους προσέγγισα όλους... Τους φίλους μας... Του εξήγησα τα πάντα... Όλοι απομακρύνθηκαν... Σχεδόν... Κάποιοι έδειξαν ενδιαφέρον... Για κουτσομπολιό... Δεν ξαναμίλησα με κανέναν. Με έδιωξαν όλοι από κοντά τους... Σφάλμα της φύσης, Ανώμαλος, Μαλάκας, Αδελφή, Διάολος... Μερικά από τα οποία άκουσα... Και φυσικά το καλύτερο, το είπε ένας συνάδελφός σου που τώρα μου διαφεύγει το όνομά του... Δεν σέβομαι την μνήμη σου, είπε... Ακούς... Εγώ δεν σέβομαι την μνήμη σου...

(Παύση)

Είχα απογοητευτεί πολύ... Μόνη μου πια, αποφάσισα να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιο μου... Και έτσι με ό,τι χρήματα μου είχαν απομείνει... Που δεν ήταν και λίγα... Σχεδίασα το πλάνο της ζωής μας. Της νέας μου ζωής... Και μόλις τα κανόνισα όλα και ήμουν έτοιμη, ήρθα να σε επισκεφτώ... Σήμερα... Ένα χρόνο μετά...

(Μικρή Παύση)

Ξέρεις ποιο είναι το πιο δύσκολο κομμάτι, ε; Νομίζω ξέρεις... Μερικές φορές αισθάνομαι άνδρας και άλλες πείθω τον εαυτό μου ότι είμαι εσύ και συνέρχομαι... Αλλά τα ανδρικά ένστικτα υπάρχουν... Έχω κάνει πολύ δουλειά πάνω σε αυτό και σου υπόσχομαι ότι με το που φύγω από το νεκροταφείο δεν θα υπάρξει άλλη κρίση ταυτότητας... Θα είμαι η Ολίβια. Μόνο η Ολίβια. Ναι... Είμαι πλέον σίγουρη... Είναι ο μόνος δρόμος, αγάπη μου. Μετά από σήμερα δεν θα ξαναέρθω, γιατί δεν θα είσαι νεκρή. Θα είσαι ζωντανή και υγιής. Και εγώ μια ανάμνηση, που θυσιάστηκε για να υπάρξει η Ολίβια. Η αγαπημένη μου Ολίβια, εγώ...

(Ανάβει ένα τσιγάρο. Το σβήνει αμέσως.)

Ήρθε η ώρα. Τον καλώ.

(Σχηματίζει το νούμερο που της έδωσε ο Νάσος. Καλεί.)

Ναι, Αλέξανδρε. Εσύ;

(Παύση)

Η μαμά είμαι.

(Παύση)

Φαντάζομαι θα έχεις πολλές ερωτήσεις... Η αλήθεια είναι ότι προσπάθησα να επικοινωνήσω πολλές φορές, αλλά η γιαγιά σου δεν με άφηνε... Ξέρω ότι θα νομίζεις πως σε παρατήσα... Θέλω να σου εξηγήσω. Θέλω να έρθεις από το Εδιμβούργο για να μιλήσουμε. Σε παρακαλώ... Θα τα πληρώσω όλα εγώ. Έστω να με ακούσεις. Και μετά αν θες, φεύγεις και δεν με ξαναβλέπεις ποτέ... Εγώ... Τι; Δεν καταλαβαίνω.

(Παύση)

Ναι, ακούω. Είσαι Ελλάδα; Εδώ και μέρες... Μα δεν καταλαβαίνω.

(Ανάβει τσιγάρο.)

Ήθελες να με βρεις; Να σου πω... Τι πράγμα; Εσύ με κάλεσες πριν;

(Κλαίει.)

Παιδί μου, συγγνώμη. Πρέπει να μιλήσουμε... Ναι, συμφωνώ. Άκου, έχω μια πρόταση να σου κάνω. Αύριο θα κάνω ένα ταξίδι. Στην Ισπανία. Έχω

κλείσει δύο εισιτήρια. Το ένα είναι δικό σου. Θέλω να έρθεις μαζί μου... Να το πάρουμε από την αρχή... Ορίστε; Τι ώρα; Ναι... Νομίζω πρέπει να είμαστε κατά τις έξι στο αεροδρόμιο... Ναι, θα σε περιμένω εκεί. Σε αγαπώ... Όχι παιδί μου, δεν είμαι ο μπαμπάς. Ολίβια θα με λες...

(Παύση)

Ναι, καταλαβαίνω. Θα τα πούμε αύριο. Από κοντά... Αντίο, παιδί μου.

(Σβήνει το τσιγάρο. Κλαίει.)

Ακούς, αγάπη μου; Το παιδί θέλει να συζητήσουμε. Μου είπε ότι θα έρθει πιο νωρίς στο αεροδρόμιο... Δεν ξέρω αν θα έρθει Ισπανία... Εντάξει, εντάξει. Θα τον πείσω... Ναι, ναι... Σίγουρα θα τα βρούμε. Και θα έρθει μαζί μου... Ένας γιος πρέπει να είναι κοντά με την μητέρα του... Φαίνεται ότι όλα θα πάνε καλά... Είμαι πολύ χαρούμενη... Ο Αλέξανδρος δείχνει να μην μου κρατάει κακία... Με ψάχνει καιρό, αλλά η μάνα σου δεν τον άφηνε... Καλή και αυτή...

(Παύση)

Το παιδί μας είναι πολύ καλό. Πολύ καλό... Νιώθω τεράστια ανακούφιση... Δεν ξέρω τι θα γίνει αύριο... Ή μάλλον όχι... Θα έρθει μαζί μου... Οποσδήποτε... Αυτό το παιδί είναι η ίδια μου η ζωή... Αχ, παιδί μου... Είμαι έτοιμη. Σε αγαπώ πολύ. Πάντα θα σε αγαπάω. Με όλη την δύναμη της ψυχής μου. Πρέπει να σε αποχαιρετήσω σιγά σιγά. Η καινούρια μου ζωή ξεκινά... Επιτέλους. Μετά από πολύ καιρό, αισθάνομαι αισιόδοξη... Παράξενο... Πόσο ευτυχισμένη με έκανε απλώς η φωνή του... Αγάπη μου, αντίο. Σε λίγο θα είμαι και επίσημα εσύ. Η όμορφη Ολίβια και αύριο θα δω τον γιο μου και θα τον πάρω μαζί μου στην Ανδαλουσία... Ναι.

(Η Ολίβια φιλά την φωτογραφία της Ολίβιας και ετοιμάζεται να φύγει, όταν ξαφνικά εμφανίζεται μια μαυροντυμένη γυναίκα, γύρω στα 60. Είναι σε πανικό.)

ΟΛΙΒΙΑ: Συγνώμη, κυρία. Είστε καλά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ορίστε;

ΟΛΙΒΙΑ: Λέω, είστε καλά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, ναι, μια χαρά... Ευχαριστώ.

ΟΛΙΒΙΑ: Σίγουρα. Εγώ δεν σας βλέπω καλά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σας είπα, όλα καλά κυρία...

ΟΛΙΒΙΑ: Ολίβια, χάρηκα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ολίβια;

ΟΛΙΒΙΑ: Ναι. Εσείς;

(Η Γυναίκα κοιτά εξονυχιστικά την Ολίβια και τον τάφο της.)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άννα... Μα εσείς είστε...

ΟΛΙΒΙΑ: Νεκρή;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα εσείς είστε μέσα στον τάφο...

ΟΛΙΒΙΑ: Εγώ είμαι ολοζώντανη... Δεν πέθανα ποτέ...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και τότε ποιος είναι μέσα στον τάφο;

ΟΛΙΒΙΑ: Ο άνδρας μου.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχ, εγώ δεν είμαι καλά, αλλά εσείς λέτε ασυναρτησίες...

ΟΛΙΒΙΑ: Καθόλου ασυναρτησίες. Μέσα στον τάφο βρίσκεται ο πολυαγαπημένος μου άνδρας, ο Μάριος.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο Μάριος;

ΟΛΙΒΙΑ: Ναι. Θυσιάστηκε για να ζήσω εγώ... Τι να σας πω... Μεγάλη ιστορία...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φαντάζομαι...

ΟΛΙΒΙΑ: Εσείς για ποιον είστε εδώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Για το παιδί μου.

ΟΛΙΒΙΑ: Ο γιος σας είναι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, το μοναχοπαιδί μου. Έρχομαι κάθε μέρα και τον φροντίζω...

ΟΛΙΒΙΑ: Αχ, τόσο νέος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα τι έγινε με τα λουλούδια;

ΟΛΙΒΙΑ: Ωχ...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποιος χάλασε τα λουλούδια του;

ΟΛΙΒΙΑ: Εγώ... Συγνώμη... Είχα μια δύσκολη στιγμή πριν λίγο... Αλλά σας το υπόσχομαι... Θα επανορθώσω... Του άφησα και λευκά τριαντάφυλλα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πρέπει να ήταν πολύ δύσκολη η στιγμή για να κάνετε τέτοια ζημιά...

ΟΛΙΒΙΑ: Και πάλι συγνώμη. Ειλικρινά δεν το ήθελα-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην το σκέφτεστε... Όλα καλά...

ΟΛΙΒΙΑ: Ναι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ευχαριστούμε για τα λευκά τριαντάφυλλα...

ΟΛΙΒΙΑ: Να είστε καλά. *(Παύση)* Τέτοια ώρα έρχεστε κάθε μέρα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, πρωινές ώρες συνήθως. Πρώτη φορά έρχομαι βράδυ.

(Η Γυναίκα δείχνει ταραγμένη.)

ΟΛΙΒΙΑ: Μα τι έχετε; Δεν σας βλέπω καλά και ανησυχώ... Μήπως θέλετε βοήθεια... Μήπως να πάμε να σας δει ένας γιατρός... Είστε πολύ χλωμή και αυτό δεν είναι καλό... Είστε με αμάξι... Αν όχι να πάρουμε μαζί ένα ταξί και μην αγχώνεστε... Θα το πληρώσω εγώ... Το σημαντικό είναι ότι-

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σταματήστε σας παρακαλώ.

(Παύση)

ΟΛΙΒΙΑ: Συγνώμη... Απλώς ανησύχησα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι...

ΟΛΙΒΙΑ: Καλύτερα να φεύγω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περιμένετε. Δεν έπρεπε να σας φωνάξω.

ΟΛΙΒΙΑ: Μην το σκέφτεστε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Συγνώμη. Τα νεύρα μου έχουν σπάσει. Τις τελευταίες μέρες τον σκέφτομαι όλο και πιο έντονα. Δεν μπορώ να βγω από το σπίτι...

Πονάω σε όλο μου το σώμα. Συνήθως έρχομαι και του τραγουδάω... Του άρεσε πολύ όταν ζούσε... Να του τραγουδάω...

ΟΛΙΒΙΑ: Και εμένα μου αρέσει... Να τραγουδάω...

(Παύση)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είχατε καιρό να έρθετε;

ΟΛΙΒΙΑ: Είχα να την δω από τότε που πέθανε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Την αγαπούσατε πολύ;

ΟΛΙΒΙΑ: Με όλη μου την καρδιά. Την αγαπώ περισσότερο από τον ίδιο μου τον εαυτό...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φαίνεσαι δυνατή γυναίκα.

ΟΛΙΒΙΑ: Ευχαριστώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ισχύει.

ΟΛΙΒΙΑ: Για το γυναίκα.

(Παύση)

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήταν άρρωστος... Πολύ... Από μικρός... Πολύ φιλάσθενο παιδί. Είναι κρίμα, Ολίβια. Κρίμα...

ΟΛΙΒΙΑ: Είναι όντως κρίμα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήταν τα πάντα για μένα.

ΟΛΙΒΙΑ: Έχεις άλλα παιδιά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ορίστε;

ΟΛΙΒΙΑ: Έχεις άλλα παιδιά;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έναν μικρότερο γιο...

ΟΛΙΒΙΑ: Τον αγαπάς;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πολύ... Αλλά...

ΟΛΙΒΙΑ: Αλλά τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Από τότε που πέθανε ο μεγάλος, δεν του δίνω σημασία... Δεν φταίει εκείνος, απλώς-

ΟΛΙΒΙΑ: Δεν υπάρχει δικαιολογία. Τον χρειάζεσαι, όσο σε χρειάζεται και αυτός. Μαζί πρέπει να το περάσετε. Μην τον αφήνεις τώρα που σε έχει ανάγκη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι...

ΟΛΙΒΙΑ: Μόνο αν έχουμε δίπλα την οικογένειά μας και τους ανθρώπους που αγαπάμε, μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε... Όχι να το ξεπεράσουμε... Αλλά να το αντιμετωπίσουμε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το καταλαβαίνω, όμως είναι δύσκολο...

ΟΛΙΒΙΑ: Το ξέρω. Το έχω περάσει και εγώ. Αλλά τώρα το συνειδητοποίησα και θα πάω να βρω τον γιο μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχεις δίκιο... Πρέπει να είμαι δίπλα του... Και σε αυτόν, αλλά και στον άνδρα μου...

ΟΛΙΒΙΑ: Άννα, θα είναι δύσκολος δρόμος. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς είναι να χάνεις ένα παιδί, αλλά μην απομακρύνεσαι από την οικογένειά σου. Είναι λάθος. Το ξέρω καλά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχεις δίκιο...

ΟΛΙΒΙΑ: Είπες πριν ότι αρέσει στον γιο σου να του τραγουδάς;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι...

ΟΛΙΒΙΑ: Θέλεις να τραγουδήσουμε μαζί;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ορίστε;

ΟΛΙΒΙΑ: Τραγουδά μαζί μου, Άννα. *(Μικρή Παύση)* Για τον γιο σου και... Για την Ολίβια.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα-

ΟΛΙΒΙΑ: Έλα... Είμαι σίγουρη ότι έχεις πολύ ωραία φωνή...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ολίβια, εγώ-

ΟΛΙΒΙΑ: *Last night I dreamt of San Pedro... Just like I'd never gone, I knew the song... A young girl with eyes like the desert... It all*

seems like yesterday, not far away... Tropical the island breeze... All of nature wild and free... This is where I long to be... La isla bonita...
Έλα τραγούδα μαζί μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ δεν-

ΟΛΙΒΙΑ: Δεν το ξέρεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, το ξέρω... Το χόρευα με τον άνδρα μου... Αλλά-

ΟΛΙΒΙΑ: Τότε πάμε μαζί.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα δεν τραγουδάω...

ΟΛΙΒΙΑ: Θα είσαι τέλεια, Άννα. Πάμε μαζί. Ωραία. Ξεκινάω... *Tropical the island breeze... All of nature wild and free...*

(Μικρή Παύση)

ΓΥΝΑΙΚΑ: *This is where I long to be... La isla bonita...*

ΟΛΙΒΙΑ: *La isla bonita...*

(Οι δυο γυναίκες κοιτάζονται. Κρατάει η μια το χέρι της άλλης. Χαμογελούν.)